

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ל בעז"ה ע"י מכון:

האגודה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 39

פרשת חיי שרה תש"פ

- עם עניני 'שדוכים וזווגים', עם 'לקוטי תפלות' -

מפתח עניני ופסוקי הפרשה:

מערת המכפלה, שערי גן-עדן - אצל עפרון היה חשף ומכרו בשמחה רבה | האבות החזיקו ממון אצלם, זו עבודה גבוהה | ארבע מאות שקל כסף, כסופין | ואברהם זקן בא בימים - אריכות-ימים ותוספות קדשה | וה' ברח את אברהם בכל | שים נא ידה תחת ירכי | עניני 'שדוכים וזווגים' | לפי הזוג שגורם בתפלותו, כן זוכה לזווגו | טעמים על 'שבירת כלי-חרס' | יש מי שמקנא על השדוף | ה'דעת' משדוף כל השדוכים | האירי יכולים למאן בשדוף | דרשת החתן מועלת ל'זווגים' | מי שיש לו לב ישראלי, אין שוף אצלו 'מקום' | הספור מהכסא - פרנסתו שיהיה שדכן | יודע מענין השדוכים, מה שאין יודעין בזה כל גדולי-הדור מאומה | כלאחד יש לו כמה זווגים | הדבור בעצמו מהשדוף, עושה רשם | היה מקבל דברי השדכנים, ועסק לדבר עמהם | אם אתה רוצה להשיאה לתלמיד-חכם, תהיה מטל עליך | שלא לדחק השעה בעניני 'שדוכים' | אין שום דבר נעלם מן האדם כמו עניני 'שדוכים' | איני רוצה להקרא "לא טוב" | ואם לא תאכה האשה ללכת אחריה | הנחני בדרך אמת | מה' יצא הדבר, עלידי 'שדוכים' נשלם ה'דבור' | ויצא יצחק לשוח בשדה | יצחק קראו שדה | תפלת מנחה | שיה השדה | ה'שכינה' נקראת בשם 'רבקה' | ישמעאל עשה תשובה

"ופגעו לי בעפרון בן צחר. ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו וגו'. ויען עפרון החתי וגו'. והמערה אשר בו לה נתתיה". (בראשית כג, ח"ט-י"א)

א. ח"א יז, ב - לפעמים יש שנחשף אצל אחד 'אור הצדיק', ואינו זוכה להבין ולראות אורו הגדול, ואף שהוא

אצל הצדיק, אינו יכול לטעם ולהבין ולראות אורו הגדול, שעלידו יוכל לבוא לתכלית הטוב. וכמו שמצינו גבי עפרון: "שמקום מערת המכפלה, שהוא שער גן-עדן, שדרך שם עולין כל הנשמות, ואורו גדול מאד" (זהר ל'דלק פא. וחי ריח. ועוד) - אף-על-פי-כן: "אצלו היה מקום חשף ואפלה, ועליפן מכרו בשמחה רבה לאברהם" (זהר ח"י-ש"ה קכח). וכמו-כן בשנחשף 'אור הצדיק' שהוא מאיר בכל העולמות, מכל-שכן בעולם-הזה, ואף-על-פי-כן אצלו אינו מאיר בכל - אדרבא הוא חשף אצלו.

וזה מחמת 'עבירת המעשים' ו'כסילות השכל', שעלידי 'מעשים רעים' נתחשף שכלו ב'כסילות', דהינו: 'דעות נפסדות' ו'חכמות נכריות', כמו שפיתוב (דמיה ד. כב): "חכמים המה להרע, ולהיטיב לא ידעו" - פי עלידי מעשיהם הרעים, אינם יכולים להשתמש בכל בשכלם "להיטיב", פי אם "להרע". ועלידי 'כסילות השכל', אינו יכול לראות ולהבין 'אור הצדיק'. - והתקון לזה: הוא עלידי בחינת 'מזבח', הינו 'אכילה בכשרות' כראוי - אזי נכנעים ה'קלפות', הינו ה'כסילות' וכו'.

ב. היי מוהר"ן תצט - ספר מענין ה'בטחון'. ואמר: שיש צדיקים שאין מניחים אצלם ממון מיום לחברו, כמו שמספרין מכמה צדיקים גדולים שהיו לפנינו, כגון הבעל-שם-טוב ז"ל, והצדיק הקדוש מורנו הרב אלימלך ז"ל, וכיוצא בהם - שבכל יום ויום היו מפזרים כל הממון שהיה בידם, ולא הניחו אצלם שום ממון מיום לחברו. ואמר:

שצריכין להיות לזה בריה גדול, להיות חזק בהבטחון ולעמד על עמדו, כי אם שוגים בזה תנועה קלה בעלמא, לא טוב.

אבל יש מעלה גבוהה יתרה ביותר, דהינו: שהצדיק האמתי יחזיק אצלו המזון, וזה קשה וכבד יותר הרבה, כי הוא ז"ל לא היה מתנהג הנהגה הנ"ל. - והוכיח וברר לעינינו: "שהאבות היו מחזיקים אצלם מזון". כי אברהם יצחק ויעקב, היו כלם עשירים מפלגים. ויעקב אבינו בשבא לשכם, קנה מיד "חלקת השדה" (בראשית לג ט) והיכן היו לו מעות כל-כף. וכן אברהם בשקנה מערת המכפלה. וכן מבאר עוד מהפסוקים ומדרשים: "שהיה מנח אצלם מעות". ואמר: שעבודה זו גבוהה וכבדה יותר, אצל גדולי הצדיקים האמתיים המפלגים במעלה גבוהה ביותר.

"ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר" (בראשית כג טז)

ג. שיחות הר"ן רנט - פעם אחד אמר רבנו ז"ל: "צמאון הוא תאוה גדולה". ולפי הבנתי, פגנתו היתה: לרמז לנו מענין השתוקקות וכסופין וצמאון להשם יתברך, שהוא דבר נפלא מאד. כמו הצמא מאד בשבא אל המים, שיש לו תענוג גדול משתייתו לגדל צמאנו, נמצא שעקר תענוג הגדול הוא עלידי הצמאון. כמו-כן הוא כל עניני פסופין ונגעגועים דקדשה להשם יתברך ולעבודתו באמת.

וזהו עקר תענוג עולם-הבא, שאז יזכו לרצון ולכסופין, בחינת רעוא דרעוין, שהוא בחינת הסתלקות משה, והוא בחינת (זהר חיי-שרה קכג): "ארבע מאות עלמין דכסופין דירתי צדיקיא לעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב (בראשית כג טז) "ארבע מאות שקל כסף". ד'כסופין דיקא. כי אז יזכו לצמאון ולכסופין אמתיים להשם יתברך, שזהו עקר התענוג של עולם-הבא, שיזכו בכל פעם לרוות צמאונם.

"ואברהם זקן בא בימים, ויה' ברח את אברהם בכל" (בראשית כד, א)
"בת היתה לו לאברהם אבינו ובכל שמה" (בבא-בתרא טז: קמא).

ד. ח"א כז, א"ב-ג"ד-ה"ו - למשך כל העולם לעבודתו, נעשה בכל דור לפי השלום שבדור. - ואי-אפשר לבוא לבחינת שלום, אלא עלידי הארת-פנים, הדרת פנים. - והדרת-פנים, זה בחינת דרושי התורה, שנדרשת בשלש-עשרה מדות, הנמשכים מ'שלש-עשרה תקוני דקנא' (זהר אחריו סב), מבחינת הדרת פנים, כמו שכתוב (ויקרא יט, לב): "והדרת פני זקן".

ולפי הודפכות חכמתו ב"ג מדות אלו, פן הודפכות קול רנתו. - וכשנזדבף קולו, אז עלידי השמעת קולו לבד בלא דבור, הקדוש-ברוך-הוא מושיעו בעת צרתו. - ול'הדרת פנים' אי-אפשר לבוא, אלא עלידי תקון-הברית. וכשפוגם בברית, נפגם קולו. ומבחינת קולו זוכה לשלום.

וזוה (בראשית כד, א): "ואברהם זקן" - עלידי זקן הנ"ל, על-ידייזה (שם): "ויה' ברח את אברהם בכל" - זה שלום, כמו שכתוב (תפלת שחרית): "עושה שלום ובורא את הכל".

ה. ח"א ל, א"ב-ג - השגות אלקות אי-אפשר להשיג, כי אם עלידי צמצומים רבים, מעלה לעלול, משכך עליון

לשכך תחתון. - וצריך כל-אחד לבקש מאד מלמד הגון כזה, שיוכל להסביר ולהבין אותו שכל עליון וגדול כזה, דהינו השגות אלקות, כי צריך לזה רבי גדול מאד מאד וכו'. - וזה בחינת 'שערות' וכו'. וזה בחינת (תקוני-זהר קכב.) "שערא אפמא", בחינת (שיר-השירים א, ה): "שחורה אני ונאווה" - כי ה'שחרות' מקפץ ה'ראות' ומצמצם אותו, כדי לראות היטב. פן ה'שכך' התחתון, הוא בחינת 'שחרות', שמצמצם בו נאווה ויפי שב'שכך' העליון.

וזוה בחינת (בבא-בתרא טז: קמא): "בת היתה לו לאברהם אבינו, ובכל שמה" - 'בת' זה בחינת 'בת-עין', דהינו ה'שחר שבעין', בחינת 'שחרות' הנ"ל, שמצמצם ומגביל וכולל בעצמו כל הדברים הגדולים העומדים לנגדו. כגון: 'הר גדול' בשעומד לפני ה'בת-עין' שהוא ה'שחר שבעין', אזי נגביל כל ההר בתוך ה'בת-עין' שרואה אותו. כי ה'שחרות שבעין', מצמצם כל הדברים הגדולים, ונכלליו ונראין בתוכו, ועל-ידייזה רואין ומשיגין הדבר שרואין - כמו-כן זה ה'שכך' התחתון, מצמצם ומגביל ה'שכך' הגדול, העליון, ונכלל בתוכו - ועל-ידייזה רואין ומבינים ומשיגים ה'שכך' העליון הגדול כנ"ל.

ו. ח"א לח, בסוף - עלידי מה תוכל להעלות ה'דבור' לשרשה, עלידי 'למוד התורה בליכה, שעל-ידייזה "נמשך עליו חוט של חסד" (תניגה יב). 'חסד' הוא בחינת "בקר דאברהם" (זהר מקץ רג: תרומה קע: ועוד). אזי נופלים כל המקטרגים השולטים על ה'דבור'. ואז ה'דבור' עולה ונעשה 'בת אברהם', כמו שאמרנו (בבא-בתרא טז: קמא): "בת היתה לו לאברהם ובכל שמה" - 'בי"ם' גימטריא 'בכ"ל' - ה'דבור' הוא בחינת 'ים' (אות ב' בהתורה).

ז. ח"א נז, ב"ג-ד - בשנופלין מ'אמונת חכמים', התקון לזה הוא נדר, שידר איזה נדר ויקים מיד. ועל-ידייזה ישוב ל'אמונת חכמים', ויזכה לרפואה שלמה. ועל-ידייזה מתנוצצים בו 'אורות האבות'. ועל-ידי האבות עם ה'אמונה' הנ"ל זוכה לענג שבת, בחינת "שין בת" (זהר בראשית כג), "שין" זה בחינת 'אבות'. 'בת' זה בחינות 'אמונה', בחינות "בת היתה לאברהם" וכו' (בבא-בתרא טז: על פסוק (בראשית כד): "ויה' ברח את אברהם בכל"). בחינות (משלי כח, ט): "איש אמונות רב ברכות".

ח. ח"א ס, א"ב - דע: שיש 'שבילי התורה' שיש בהם 'התבוננות' גדול מאד, שאי אפשר לבוא להתבוננות הזאת, בייאם עלידי עשירות. - ולבוא לעשירות הזאת, הוא עלידי בחינת 'תקוני עתיק', בחינת 'אריכות ימים', בחינת 'זקן' - כי צריך 'אריכות ימים' כדי לקבל בתוכו את העשירות של ה'התבוננות'.

ו'אריכות ימים' - הינו: שצריך שיראה להאריך ולהגדיל ימיו. כי כל יום ויום ממקום שמתחיל אצל כל אחד, בודאי בתחלה הוא קצר, הינו: שבתחלת היום קשה עליו מאד העבודה שצריך לעשות באותו היום, כגון להתפלל וללמד וכו' וכו', כי צריך להתחיל מעט מעט, ואחר-כך מתרחב והולך בעבודתו.

וצריך האדם לראות להגדיל ולהרחיב ולהאריך כל שעה ושעה שבא אחר-כך, בתוספות קדשה. וכן בשבא יום השני, יהיה הולך ומתרחב בתוספות קדשה יתרה. וכן בכל פעם ופעם - וזה בחינת 'אריכות ימים'.

ואברהם שזכה לבחינת 'זמן', בחינת 'אריכות ימים', על ידי זיהו זכה לעשירות, בחינת (בראשית כד, א): "ואברהם זמן בא בימים, וה' ברח את אברהם בכל". - וזה בחינת (תהלים קיט, ק): "מזקנים אתבונן" - שעל ידי בחינת 'זמן' הנ"ל, בא להתבוננות, שהוא בא על ידי עשירות, שנמשך לתוך 'אריכות ימים', שהוא בחינת 'זמן'.

ובחינת 'זמן', דהינו להרחיב ולהאריך ימיו בתוספות קדשה בכל פעם פנ"ל - הוא על ידי 'ראה' וכו', בבחינת (משלי י, כז) "יראת ה' תוסיף ימים".

ט. ח"א פד - "במה הארכת ימים, אמר לו: ותרן הייתי בממוני" (מגלה כח). דאיתא בזהר הקדוש (נשא קכג): "תא חזי: לשית ימי בראשית, לכל חד אית לה פרצופה דההוא דרגא דאנהיג לה, ולא תשבח יום דלית בה טוב וכו'. וכל יומא אית לה גדר מלבר, דלא יעול כל ברינש לההוא טוב, בגון חשך דכסאי לנהורא וכו'. ובגין דא, מאן דאיהו חייב ויעול למנדע רזין דאורייתא, במה נחשים ועקרבים מבבלין מחשבתה, דלא יעול לאתר דלאו דילה. אבל מאן דאיהו טוב, כל אילין נטירין אנון למימרה, וקטגור נעשה סגור, ויעלון לה לטוב הגנוז, וימרון: מרנא, הא ברינש טוב וצדיק ויראשמים בעי לעילא קדמך וכו'. ההוא טוב גנוז יימא לון: פתחו ליה בהאי תרעא דאתקרי אהבה, או בהאי תרעא דאיהו תשובה, כל צדיק יעול בפום דרגא דילה." ו"אין טוב אלא תורה" (עבודת ה' יט).

[תרגום: בא ראה: לששת ימי בראשית, לכל אחד יש לו פרצופו של אותו דרגא שמנהיג אותו, ולא תמצא יום שאין בו טוב. ולכל יום יש לו גדר מבחוץ, שלא יכנס כל אדם לאותו טוב, בגון חשך שמכסה את האור. ובשביל זה, מי שהוא רשע, ויכנס לדעת 'סודות התורה' - פמה נחשים ועקרבים מבבלים מחשבתו, שלא יכנס למקום שאינו שלו. - אבל מי שהוא טוב, כל אלו השוקרים, הם לפקדתו, לעזרו, וקטגור נעשה סגור, ויכניסו אותו לטוב הגנוז, ויאמרו לו (להטוב הגנוז): "מרנא, איש זה הוא טוב וצדיק ויראשמים, רוצה להכניס לפניך." אותו טוב הגנוז יאמר להם: "פתחו לו בשער" זה שנקרא 'אהבה', או בשער זה שנקרא 'תשובה' - כל צדיק יכנס כפי דרגתו].

וכשרוצה להגות ולחשב בתורה, הינו ב'רזין דאורייתא, אנון נטירין ונחשים ועקרבים מבבלין מחשבתה - ואלו הם המחשבות שבאין לאדם. וכשרוצה וחושק עד מאד, ופותחין לו פנ"ל - אזי כל יום ויום אצלו גדול עד מאד, כי רואה ומשיג הטוב הגנוז, הינו רזין דאורייתא, השיך לאותו היום.

וזה ששאל התנא: "במה הארכת ימים" - הינו: באיזה מדה מן המדות נכנסת להטוב הגנוז, והארכת הימים שלך להיות גדולים פנ"ל?! - והשיב לו: "ותרן הייתי בממוני" - שזו היא מדת אברהם אבינו, והיא תרעא דאיתקרי 'אהבה', והוא סטרא דימינא. ואיתא בתקוניז'הר' (קכט): "מסטרא דימינא, מחא חורא בכספא" [מצד ימין, מח לבן כספא]. הינו: שכל המקטרגים וכל הנחשים ועקרבים, הינו ה'מחשבות יזרות' שמבבלין מחשבתה, נעשין 'חורא בכספא' [לכניס כספא, שהפכים לאוהבים].

ולכך נאמר ב'אברהם' (בראשית כד, א): "ואברהם זמן בא בימים" - הינו: שהיו כל הימים שלו שלמים וגדולים. פי "מסטרא דימינא, מחא חורא בכספא", ומן ה'קטגור' נעשה 'סגור', והיה יכול לבוא בכל יום אל הטוב הגנוז השיך לו.

י. ח"ב נט - "יש זריז ונשפר, זריז ונפסד" (פסחים נ:). פי "מצוה גוררת מצוה" (אבות פ"ד מ"ב), שה'מצוה' גוררת חברתה. ובדאי יש איזה בחינה 'בין המצוות', 'בין מצוה למצוה', שהוא מקשר מצוה אחת לחברתה, אשר על ידי זה, המצוות נגדרים אחת אחר חברתה. - ובאמת זאת הבחינה בעצמה, הינו מה שהוא 'בין המצוות', היא גם כן יקרה מאד.

ועל כן מי שהוא צדיק מנעוריו והולך בדרך הישר מימיו מדרגא לדרגא, כמו שכתוב באברהם (בראשית כד, א): "ואברהם זמן בא בימים" - "שאברהם בא לדרגא שלו על ידי הימים" (זהר תוי"ט קכט), פי "בן שלש שנים הפיר את בוראו" (גדרים לב), והיה הולך תמיד מדרגא לדרגא. - ומי שהוא בבחינה זו, מפסיד על ידי הזריזות.

פי כשהוא זריז גדול ורץ בזריזות ממצוה למצוה, אזי מפסיד על ידי זה את בחינת הקדשה, מה שהוא 'בין מצוה למצוה' פנ"ל. פי על ידי הזריזות, עובר ומדלג על הבחינה הזאת, פי המצוה בעצמה הולכת אליו, פי היא נמשכת ונגררת אליו על ידי המצוה ראשונה שגוררת השניה. וכשגם הוא רץ בזריזות אל המצוה, אזי יוכל לדלג ולעבר מה שהוא 'בין המצוות', ועל כן הוא "זריז ונפסד". - אבל כששונה קצת, יוכל בתוך כך להשיג, גם הבחינה ש'בין המצוות'.

ובלי זה למי שהולך בדרך השם פסד מנעוריו. - אבל מי שצריך לעשות תשובה - הוא צריך דוקא להיות זריז גדול מאד מאד, למהר ולרוץ מאד להמלט על נפשו, ואסור לו לשחות בכל לעמד ולהתישב - פי 'בעל תשובה' אינו הולך מדרגא לדרגא כלל, ואין בינו ובין הקדשה שום בחינה הנ"ל - פי הוא צריך להתחיל מחדש, והוא צריך לרוץ ולדלג אל הקדשה וכו'.

יא. ח"ב פג - על ידי 'תקוני הברית' שהוא 'קשת' - יכול להוציא ה'חצים', שהיא ה'תפלה', שהיא "ח"י ברכאן דצלותא - שהם תלת ווי"ן" (תקוני זהר מא. מח), בחינת 'חצים' וכו'. - ואז התחלת צמיחת קרן משיח, בבחינת (תהלים קלב, י): "אצמיח קרן לדוד", בבחינת (תבוק ג ד): "קרנים מידו לו". ידו זה בחינת 'תפלה', ותפלות' הם 'שלשה', פי 'כלליות משיח', ב'אבות' - הינו 'משיח', שהוא ה'דבור', שבו מתפלל, בחינת 'משיח אלמים' (תפלת נשמת), הוא מ'אש מים רוח'.

ואז נעשה 'בן חורין' - הינו: שבא לקדשת שבת שאסור במלאכה. פי "שבת, זו שייך ב"ת. שייך תלת גונין" (ב"ת דא 'בת עין') (תקוני זהר קכו), 'אש רוח מים'. 'בת היא התפלה' שהן ה'ברכות', בחינת (בבא בתרא טז): "בת היה לו ובכל שמה", בחינת 'ברכות', בחינת (בראשית כד, א): "וה' ברח את אברהם בכל".

"וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל עֶבְדוֹ וְגו', שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יְרֵכִי"
(בראשית כד, ב)

יב. ה"א לא, ה - יש שני בחינות ברית: א) בחינות 'אברהם'. ב) בחינות 'אליעזר'. - 'אברהם' הוא 'ברית עלאה' וכו'. ו'אליעזר' הוא 'ברית תתאה', בבחינות (שמות כג, כא): **"כי שמי בקרבוי, שמו פשם רבוי"** (סנהדרין לחז), שהוא 'הנוף' 'מט"ט' (זהו בראשית כז, בלק קפט: תקוניזהר קיט: זהרחדש רות). בחינות (בראשית יד, יד): **"וירק את הניכיו"**, בחינות (משלי כב, ו): **"חנה לנער"**, בחינות (קהלת י, טז): **"אי לך ארץ שמלכך נער"**. והוא 'תחת ברית עלאה', בבחינות (בראשית כד, ב): **"שים נא ידך תחת ירכי"** וכו'. - ובכל מקום שמוזכר 'צדיק', גם 'ברית תתאה' נכלל בו, כי ה'תחתון' נכלל ב'עליון', בבחינת: **"ידך תחת ירכי"**.

"וְלִקְחָתָּ אִשָּׁה לְבְנִי לְיִצְחָק" (בראשית כד, ד)

- עניני 'שדוכים וזוגים' -

יג. ה"א ט, ב - ודע: **"שיש שנים עשר שבטים, בנגד שנים עשר מזלות"** (שמות רבא ט, ו; תקוניזהר לו, נט), ו"כל שבט ושבט, יש לו נסחא מיוחדת ושער מיוחד לפנים דרף שם תפלתו" (שערי הכפונות, דרושי עלינו לשבח א). וכל שבט מעורר בתפלתו, כח מזלו שב'שנים עשר מזלות', והמזל מאיר למטה ומגדל הצמח ושאר דבריו הצריכים אליו.

וזה שאמרו חז"ל (סוטה ב): **"קשה זיווג בקריעת ים סוף"**. כי **"הים סוף נקרע לשנים עשר קרעים, בנגד שנים עשר שבטים"** (פרקי דרבי אליעזר מב; תקוניזהר נח: - ו"בני ישראל בתפלתם, גורמים זיווג דקדשא ברידה הוא ושכינתה" (זהר; פריעצחיים קריאת שמע פ"ד; שערי הכפונות שבת, הקדמה; ועוד) - ולפי הזיווג שגורם בתפלתו, כן זוכה לזיווגו. ו'התפלה הם שתיים עשרה נסחאות" - לפיכך הזיווג בקריעת ים סוף, שהם שנים עשר.

יד. ה"א ס, ה - יש 'בטחון דסטרא אחרא', בחינת: 'מבטח בוגד' (משלי כה, יט), ועלידי 'התקשרות הזוגים דקדשה', שהוא בשביל 'הולדה', שהוא בחינת 'בטחון דקדשה', בחינת 'פלויות' שהם 'כלי ההולדה' וכו' - עלי ידיזה נשבר ה'בטחון דסטרא אחרא' ב'חרס הנשבר'. - ועליזה מרמז: מה ששוברין כלי חרס בשעת התקשרות השדוכים, בבחינת (ישעיה ל, יב): **"ותבטחו בעשק ונלוז וכו', ושברה כשבר נבל יוצרים וכו', ולא ימצא במכתו חרש וכו'" (על פי 'קצור לקוטי מוה"ר"ן אות יב; לקוטי עצות' בטחון ד - עין שם בפנים באריכות ענין ה'בטחון דסטרא אחרא').**

וגם מרמזין להם: שאם לא יתנהגו בקדשה, ויבגדו חסי ושלום בבחינת ה'בטחון', בבחינת ה'הולדה' - אזי יהיו בבחינת 'שבירת כלי חרס', שזה נעשה עלידי 'מבטח בוגד'.

טז. ה"א רסה - טעם על 'שבירת כלי חרס' בשעת 'התקשרות השדוך' - כי "אלו נשמות של הזיווג, הם למעלה אחד, אך למטה ההתקשרות וההתאחדות שלהם הוא בעולם" (זהר וילך רפג), כי אין יודעין מהתאחדות שלהם עד השדוך, ואזי נתגלה ההתקשרות שלהם, שהיה עד עתה

בהעלם. אך זה ההתגלות של ההתקשרות שנתגלה בעת התנאים, הוא בבחינת (תזקאל א, יד): **"והחיות רצוא ושוב" - כי בשעת השדוך נתגלה ההתקשרות, ותכה ומיד נתעלם, כי אחר כך נתפרדו ונתרחקו, כי עדין היא אסורה עליו עד החפה.**

ובשביל זה שוברין כלי חרס' בשעת 'התקשרות השדוך' - זה מרמז על סוד: (שם): **"והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק"**, פרוש: **"כאור היוצא מן החרסין"** (תניגה יג). דהינו: הניצוץ שיוצא בשעה ששוברין כלי חרס, שהוא רק לפי שעה.

טז. ה"ב כט - כשארע שאלה בבית האדם עלידי הערבת אסור בהתר, ואין בהתר כדי לבטל את האסור - בזה מראין לוי: "שפגם באיזהו יחוד של מעלה"! - כי כל היחודים והזיווגים, הם בחינת 'בטול אסור'. וזה בחינת (ברכת ארוסין): **"ואסר לנו את הארוסות, והתיר לנו את הנשואות" - נמצא: שמ'אסור' נעשה 'התר'. כי בתחלה היא 'ארוסה', ואז היא 'אסורה', ואחר כך נעשית 'התר' ב'נשואין'.**

ועליכן גם בזיווג התחתון של זה העולם, נאמר (תהלים סח, ז): **"אלקים מושבי יחידים ביתה"**, 'הינו זוגים' (סוטה ב, סנהדרין כב). אזי (תהלים שם): **"מוציא אסירים בפושרות" - הינו: שנעשה ה'אסור', 'כשר והתר' - בחינת 'בטול האסור', כנ"ל. - ועליכן כשאין נתבטל האסור, והשאלה אסורה, היא סימן שפגם ב'יחוד של מעלה' - כי ה'יחוד' הוא בחינת 'בטול האסור' כנ"ל.**

יז. ה"ב לד - אצל סתם בני אדם, אין השמחה של כל הטובות ביחד - כי יש חלוקים רבים בענין השמחה. למשל כשבאין על חתנה, יש מי ששמח מן האכילה שאוכל דגים ובשר וכיוצא, ויש אחד ששמח מן הפליזמר, ויש ששמח מדברים אחרים כיוצא בהם, ויש ששמח מן החתנה עצמה, כגון המחתנים, וכיוצא שאר חלוקים. אבל אין אדם שיהיה שמח מכל השמחות ביחד. ואפלו מי ששמח מכל הדברים הנ"ל, אי עליו פייכן אין השמחה מכל הדברים ביחד, רק מפל אחד בפני עצמו בזה אחר זה.

גם יש אחד, שאין לו שום שמחה כלל, לא מן האכילה ושתיה ולא משאר דברים, ואדרבא יש לו קנאה וצער, שמקנא על השדוך, על שזה נשתדך בזה.

אבל שלמות ונדלות השמחה הוא: **"מי שאזכה לשמח מכל הטובות ביחד"**. וזה אי אפשר: כי אם כשמתפלל למעלה על כל הטובה, דהינו על ה'שרש' שממש נמשכין כל הטובות - ויש בהשרש הכל אחד וכו'.

יח. ה"ב פט - ה'דעת' משדך כל השדוכים! - כי כל ה'שדוכים' הם 'שני הפכים', וה'דעת' הוא המתוה בין 'שני הפכים'. עליכן כל ה'שדוכים' שבעולם, כלם נעשים עלי ידי ה'ברידעת' שיש בעולם. - ועליכן לפעמים קשה למצא זיווג, כי לפעמים שני המשדכים רחוקים מאד, והם שני הפכים ביותר זה מזה, עליכן קשה למצא זיווג.

והתקון לזה: שצריך שיבוא להברידעת לשמע תורה מפיו, ועלידי זה יכול למצא השדוך שלו. כי כל זמן

שהדעת בכה, אזי לפעמים אי-אפשר לחבר המשדכים, פשהם בהפך גדול זה מזה, כי לפעמים הם בהפך גדול מאד זה מזה, ואז אי-אפשר לה'דעת' לחבר אותם כל זמן שהדעת בכה. על-כן צריך לשמע תורה מפיו, שאז יוצא ה'דעת', בבחינת (משלי ב, ז): "מפיו דעת ותבונה". - ואזי פשיצא הדעת מבח אל הפעל, אזי יכול לשדכם, אף אם הם בהפך גדול זה מזה.

וזה אותיות 'שידו"ף' - ראשי-תבות (מלאכי ב, ז): "כי ש'פתי ב'הן י'שמרו ד'עת ו'תורה". וזהו: "יבקשו מפיהו" - כי צריך לבקש התורה מ'פיו' דוקא, כדי להוציא ה'דעת' מבח אל הפעל כנ"ל.

ועל-כן צריך לשמע 'תורה דוקא' מפיו, אף שגם בדבורים פשוטים של ה'בר'דעת', יש בהם גס-פן 'דעת', אף-על-פי-כן צריך לשמע 'תורה דוקא'. פי ה'תורה' נקראת 'פלה', כמו שאמרו חז"ל (ברכות נו, פסחים טז): "אל תקרי מורשה, אלא מארסה". ויש בה גס-פן שני הפכים, כי יש בה 'שני מיני אותיות', וכשהצדיק אומר 'תורה', הוא בחינת 'משדף שדוכין' - כי "דבריי-תורה עניים במקום זה ועשירים במקום אחר" (ירושלמי ראש-השנה פ"ג ה"ה), וצריך לחבר דבריי תורה ממקום למקום, כי מחברים יחד דבריי-תורה ממקומות מפזרים שרחוקים זה מזה. ועל-ידי-זה נעשה החדוש שפחדשים.

נמצא: פשהצדיק ה'בר'דעת' אומר תורה - הוא 'משדף שדוכים'. על-כן צריכין לשמע מפיו 'תורה דוקא' - ועל-ידי-זה יכולין למצא זיווגו.

יט. ה"ב צ - טעם על 'שבירת כלי-חרס' בשעת השדוף - שהוא בחינת (רשי ורמיה יט, ב): "שער החרסית היה בירושלים, שהיו משליכין שם שברי חרסים". וזה השער הוא פגגד פתחה של גיהנם, כמו שכתוב (ירמיה שם): "ויצאת אל גי בן הנם אשר פתח שער החרסית", ו"גי בן הנם" זהו בחינת ה'גיהנם" (סופה לב: ערובין יט).

וזהו ששוברין כלי חרס בשעת השדוף, כי מרמזים לו בזה שני ענינים - א) אם היא אשה רעה, תזהר לבל תבגד בה, רק תקבל באהבה, כי על-ידי-זה "אינה רואה פני גיהנם" (ערובין מא:). ב) אם היא אשה טובה, דע וזכר: שיש גיהנם, ולא תהיה נמשך אחר תאוותה, ותקדש עצמך פראוי. - וכל-זה מרמזין לו על-ידי 'שבירת כלי-חרס', שהוא בחינת 'שער החרסית', שהוא בחינת 'פתחה של גיהנם'.

כ. ספורי מעשיות, מעשה ב מ'מלך וקיסר' - השדוף של 'בן-המלך' ו'בת-הקיסר', וכל הספור מה שעבר עליהם - ובסוף הפעשה: "ואתה 'בן-מלך', נלכה ונסעה! - ושבו לביתם".

כא. ספורי מעשיות, מעשה י מ'בער-גער ועני' - השדוף של 'בן-הבער-גער' ו'בת-העני', וכל הספור מה שעבר עליהם - ובסוף הפעשה: "וזהיתה החתנה, והשמחה בשלמות. והמלוכה והקיסרית קבלו הזוג הזה, ומלכו בכפה".

כב. ספורי מעשיות, מעשה יג מ'שבעה בעטלערס' - השדוף של הזכר ונקבה שנאבדו ביגור, וכל הספור של ו'ה'חפה' ו'ה'חנה', ו'שבעת ימי המשתה' עם ה'שבעה בעטלערס' - "ונעשה שם שמחה וחדוה גדולה ועצומה מאד".

כג. שבחי הר"ן ח"ב לב - תכף כשבא רבנו ז"ל לטבריה, שלח אליו הרב החסיד וכו' הרב משה ז"ל, בן הרב הקדוש וכו' הרב מנחם מנדיל זצ"ל וויטפסקר: "שרוצה להתחתן עמו!" - והשיב רבנו ז"ל: "האיך יכולים למאן בשדוף? מר-הסתם "מה יצא הדבר" (בראשית כד, ט) שתהיה בתי בארץ הקדושה! ולא דבר יותר. - ומיד הלך השדכן והשיב להרב רבי משה הנ"ל: שרבנו ז"ל מרצה. ותכף עשה סעודה גדולה וכו' וכו'.

אך אחר-כן פשיצא רבנו משם מארץ-ישראל לחוץ-לארץ, נפטר החתן בנו של הרב מורנו הרב רבי משה הנ"ל, ורבנו ז"ל נשתדף עם בתו שהיתה הפלה של בן הרב רבי משה הנ"ל - עם כבוד הגאון המפרסם הרב דקהלת-קדש וואליטשיסק וכו'.

כד. שיחות הר"ן פו - מה שהחתן דורש הדרשה, היא מועלת לזיווגים, כמו שכתוב (בראשית כח, יא): "וישכב במקום ההוא", "יש כ"ב אותיות" (תקוני-זהר לד) - הדרשה שהיא בכ"ב אותיות, הם לזיווג.

כה. שיחות הר"ן קלט - ספר לי אחד מאנשיו: שפעם-אחד ספר לרבנו ז"ל: "שדברו לו איזה שדוף!" ואמר האיש הנ"ל לפניו ז"ל: "ששם אין מקום לפניו!" - השיב לו רבנו ז"ל: "כשיש להאדם לב של ישראל, אין שדף אצלו 'מקום' וכו'. כי ה'לב' הוא 'אלקות' וכו'. (פנדפס ב'לקוטי תנינא' סימן נ"ו: - מי שיש לו לב ישראל, אין ראוי לו לומר: "שמקום זה אין טוב לפניו!" - כי אין שדף אצלו מקום כלל, כי אדרבא, הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו" (בראשית-דבך סח, ט).

כו. חיי מוהר"ן פד - מה שספר קדם ראש-השנה תקס"ט סוף קנין תקס"ח, ובאותו העת הביא לו השוחט מטעפליק 'פסא נפלאה'. - וסמוך לזה ספר זאת: שראה במקרה או בחלום: שהביאו לו פסא, והיה אש סביבה. והלכו כל העולם אנשים ונשים וטף לראותה. וכשחזרו משם, אזי תכף נתקשרו זה עם זה, ונעשה 'שדוכים' ביניהם. וגם כל 'מנהיגי-הדור' הלכו לראותה. ושאלתי: "כמה היא רחוקה, ומפני מה תכף נעשו שדוכים?" - והלכתי והקפתי סביבם לילך שם. - ושמעתי: שהולך ובא ראש-השנה וכו'. - ובאתי להכפא, וראיתי שם ראש-השנה ממש, 'יום-כפור' ממש, 'ספות' ממש, וכו'.

וראיתי שם: שהיה חקוק על הפסא כל צורות של כל ברואי עולם, וכל אחד היה חקוק עם בת-זוגו אצלו, ובשביל זה נעשין תכף 'שדוכים' - כי כלי-אחד מצא שם וראה בת-זוגו. ומאחר שבמים הקודמים למדתי, נפל בדעתי: שפסוק (דניאל ג, ט): "כרסיה ש'בבין די ג'ור", ראשי-תבות: 'שדכ"ן' - פי על ידי ה'פסא' נעשין 'שדוכין' כנ"ל. גם 'כרסיה', ראשי-תבות: "ראש השנה יום כפור

ס'בות". ועל-כן **"ב'שמיני-עצרת' זוונא דמטרוניתא"** (הור
ויקרא צ"ג). ושאלתי: **"מה יהיה פרנסתי!?"** - ואמרו לי:
"שאהיה שדכן!" - והאש הקיף סביבו וכו' וכו'.

כז. חיי מוהר"ן תקצה - רבנו ז"ל אמר: **"שפשהיה בקהלת
קדש ראדוויל בשביל להשתדף עם אשתו השניה מקהלת
קדש ברדא, אז באו כמה עגלות עם נשים שבאו בשביל
להשתדף עמו. ואמר: "שפכלן היו זווגים שלו!"**

ואמר: **שכל איש יש לו כמה וכמה זווגים,** רק שיש בזה
כמה בחינות שונות וענינים נפלאים. **פי מפל הדבורים
שמדברים בעניני השדוכים, אף-על-פי שאינם נגמרים,
זה בעצמו בחינת 'זווג ושותף' - ולפעמים יושבים בני-
אדם בבתיהם, ואומרים: "שראוי שזה ישא את זאת!" ועל-
ידי-זה נגמר בחינת הזווג של זה האיש עם אותה האשה -
ולפעמים באים 'שדכנים' ומדברים השדוך, אבל אינו נגמר,
וגם זה בחינת 'זווג ושותף'. ובנדאי היא בחינת זווג יותר
מהראשון.**

**ולפעמים נוסעים לעשות השדוך, ובעת הגמר נפרדים מאיזה
סבה - ולפעמים נגמר השדוך, ואחר-כך מפסיקים הקשר
של הנאים - ולפעמים באין לידי נשואין, ואחר-כך בסמוך
נעשה גט ביניהם - ולפעמים אינו נעשה הגט עד אחר איזה
זמן - וכיוצא בזה כמה בחינות שיש בעניני השדוכים
והזווגים שאינם נגמרים אחר-כך. אבל כלם הם בחינת 'זווגים'
שלו.**

פי כלי-אחד יש לו כמה זווגים, רק שאצל זה נגמר איזה זוג
שלו על-ידי איזה דבור בעלמא שמדברים מזה השדוך,
ולפעמים על-ידי איזה דבור יותר, או על-ידי איזה התקשרות,
או נסיעה או עבדא בשביל השדוך לפי שעה וכו' כנ"ל.

וזה הדבר הוא ענין נפלא ונורא שלא נשמע פזאת -
שה'דבור בעלמא' שמדברים מהשדוך, זה בעצמו הוא
בחינת 'שדוך'. וכן מבאר בהאלף-בית שלו החדש (ספר-המדות,
'חתון' ח"ב ז): **"שהדבור בעצמו מהשדוך, עושה רשם בו
ובה".** והדבר נראה לעינים: **פי ידע בזה סודות נוראים
שלא נתגלו בעולם, בדרך בכל השגותיו הנוראות -
ובאמת ספרו: שהתפאר אז: "שיודע מענין השדוכים, מה
שאין יודעין בזה כל גדולי-הדור מאומה!"**

כח. ימי מוהר"ן ח"א פד - והנה רבנו ז"ל הניח ארבע
בנות, שלשה נשואות, ובת אחת קרובה לשתי-עשרה
שנים שלא נשתדכה עד-יו, ורבנו ז"ל מחמת שידע שישתלק
וכו', היה הפץ מאד לשדכה בחייו, אף לא נודמן לו שדוך
כראוי לפי כבודו וכו'. וכבר דברו בחייו השדוך עם רבי יעקב
יוסף, אף לא נגמר מחמת איזה סכסוך (מחוטנו של רבי יעקב יוסף,
שלא רצה לפזר כראוי על שדוך כזה). ורבנו ז"ל בכל עניניו היו דרכיו
נפלאים, שאף-על-פי שידע ברוח קדשו שזה השדוך
יגמר וכו', אף-על-פי-כן עכשו עשה עצמו פאינו יודע,
ולא נגמר השדוך.

גם דברו לו כמה שדוכים לפני בתו הנ"ל, והיה מקבל דברי
השדכנים, ועסק לדבר עמהם, אף לא נגמר שום אחד
מהם, עד שנסתלק בשלום וכו'. והנה אחרי הסתלקותו

התחלנו בלנו לבקש אחר שדוך וכו', ורבי יעקב יוסף הנ"ל
התחיל תכף לבקש ולהתחנן במכתבו: **"שהוא רוצה להשתדף
עמה" וכו'. ובשנת תקע"ב הנ"ל סמוך לפורים, נגמר
השדוך לפני בתו הנ"ל עם בן רבי יעקב יוסף הנ"ל.**

כט. עלים לתרופה, ג פקודי תקצ"א - שלום וחיים
לאהובי חביבי כנפשי וכו'. אף היטב חרה לי עליה, על
שהשלקת את אחותך על הצדקת מרת אדל תחיה, ופקדת
עליה באזהרה: **"לכל תנשא לאיש פשוט, עד שיודמן לה
למדן דיקא!"** - היתכן לעשות כן? אם אתה רוצה
להשיאה לתלמיד-הכם דיקא, תקנה לביתה, ותהיה
מטל עליה, ותוכל לעשות כרצונך. ואיך אתה רוצה
להעמיס העל על אדל תחיה, שתהיה בביתה, אשר השעה
דחוקה לה מאד פידוע לה, ותהיה צרורה מלהנשא עד
שיודמן לה תלמיד-הכם דיקא, ומי יודע אם התלמיד-הכם
ירצה לשאנה על תנאי שיחזר על הפתחים עמה, כאשר דברת
עמה. אפלו אם אחותך תתרצה לזה. מפל-שפן שבאמת גם
אחותך אינה מרצה לזה בכל.

**ואם אמרו רז"ל (פסחים ט): "לעולם ימכר אדם וכו' וישיא
בתו לתלמיד-הכם" - אבל אתה לא מכרת כלל, ואין לך
מה למכר. מדוע לא תזכר דברי רז"ל (שם ק"ג): "בתך בגרה,
שחרר עבדך" וכו'. מפל שפן שהשלקת אותה בלי רשות
בבית הצדקת אדל תחיה, ואתה מזהיר עליה באלה. הסבלת
עשו אחי חביבי, פי נודמן לה שדוך הגנון לדעתי, ומחמת
דבריה נתבלבל, אף-על-פי שאחותך נתרצית, אבל אף-על-
פי-כן נתבלבל הדבר על-ידיך וכו', על-יפן תראה לתקן זאת,
ותכתב לה תכף: **"שלא תדקדק דיקא על זה, רק תסמוך על
השם-יתברך שינחה אותה בדרך-האמת!"****

ל. עלים לתרופה, א הקת ראש חדש תמוז תר"א - ומה
שעבר עבר. ובנדאי אחרי שכבר נעשה מה שנעשה, הכל
מאת השם היתה - פי אפלו מה שמדברים, הוא גס-יפן
בחינת שדוך ועושה רשם. ועל להבא, אני ואתה נסמוך על
השם: שבנדאי ינחנו בצדקתו בדרך-הישר כרצונו יתברך.
ותלילה לה מלחשב עוד על זה בכלל, רק על להבא תסמוך על
השם-יתברך.

**"גל אל ה' מעשיך, ויפנו מחשבתיך" (משלי טז א), ותסתכל על
החסד של השם-יתברך שזכה אותך בבן נבון ומשפיל
תהלה לא-יל. והלא רב צערך היא מהטובה, לאשר השם-
יתברך חננה בבן נבון בעזרת-השם-יתברך. וגם תהלה לא-יל
עוזר לך השם-יתברך להוציא עליו ההכרחיות וכו' בעזרת-
השם-יתברך. ועל-כן אתה מצטער על שנתקשרת עמו וכו',
הלא טוב להסתכל על הטובות הנ"ל, ולשמח בחסדו,
והשם-יתברך יעזר לך ויתן לך עצות טובות להתנהג עמו
כראוי וכו'. אבל אף-על-פי-כן אי-אפשר לדחק את
השעה. ולכל עת זמן וכו'. היושב ומזוג זווגים, ינחה
אותך בדרך-האמת כרצונו הטוב יתברך.**

לא. עלים לתרופה, א תבוא תר"ד - לאהובי בני חביבי וכו'
מורנו הרב יצחק שיחיה וכו' - מצאתי מכתבו באריכות גדול
בדבר השדוך וכו'. - והיטב חרה לי עליה בני חביבי, על

אשר מרעיש כל־כף ודוחק את השעה ומצטער כל־כף, על דבר הסמוי מן העיון, כי אין שום דבר נעלם מן האדם כמו עניני שדוכים.

עליכן אפלו אם היה השדוף עם יחיד בדורו בעשר ויהום וכו', אין לדחוק את השעה, כי מי יודע אחרית דבר וכו'. עליכן אין לדחוק את השעה, רק לסמוך על השם. ואם 'מה' יצא הדבר" (בראשית כד, ט), יגמר בכי טוב, תכה או אחר־כף, "ודבר אלקיננו יקום לעולם" (ישעיה מ, ח).

לב. שיח־שרפיי־קדש ח"ג פד - בשבועות תקס"ז תיכף אחר פטירת זוגתו של רבנו ז"ל, אמר: "אלו לא התבישתי הייתי מצוה שכבר ישדכו שדוף עבדני, כי התורה אמרה (בראשית ב, יח): 'לא טוב היות האדם לבדו, ואיני רוצה להקרא 'לא טוב'".

[נוען איך נואלט זיך נישט געשעמט, נואלט איך שוין געהייסן מיר רעדן א שידוף, ווייל די תורה זאגט: "לא טוב היות האדם לבדו", וייל איך נישט הייסן 'נישט קיין גוטער'] - [וכן היה: שתכף אחר־כף נשמוך עם אשתו השניה מבראה, כמספר ב'תרימו־ת"ר' קיה: קס; קסד; 'מירמו־הרנ"ת' ח"א כד].

ספר המדות - עניני שדוכים וזווגים

[וא] מי שקשה לו למצא זווגו, יאמר בכונה שירת הים (חתון ח"ב א). [ב] קדוש לבנה - סגולה שימצא אדם את זווגו. וסימן לדבר: "לבנה" - 'ב'תולה נ'שאת ל'יום הרביעי' (כתבות פ"א מ"א) (חתון ח"ב ב). [ג] עלי־ידי חתון עם תלמיד־חכם, באים טובות וברכות לאדם (חתון ח"ב ג). [ד] עלי־ידי חתון עם תלמיד־חכם - נצול מענש הבא עלי־ידי שיעץ עצות רעות על חברו (חתון ח"ב ד). [ה] עלי־ידי חתון עם תלמיד־חכם - עלי־ידיזה נתמנים דינים פשרים (חתון ח"ב ה). [ו] מי שקשה לו למצא זווגו, ירגיל את־עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים (חתון ח"ב ו). [ז] השדוף שדוכים, אף־על־פי שאינו נגמר השדוף בעצמו, גם זה מן השמים, והשדוף לחוד עושה רשם בו ובה (חתון ח"ב ז). [ח] הפסוי שמכסין פני הפלה קדם החפה, יש לה כח ההולדה (חתון ח"ב ח). [ט] עלי־ידי התפלה, יכול לשנות זווגו הנכרז בשמים (חתון ח"ב ט). [י] מי ששומר את־עצמו מללון, וגם לדור שני זוגות בבית אחר, עלי־ידיזה זוכה לחתונותא פהנים ובני־אדם חשובים גדולים (חתון ח"ב י). [יא] בשאדם נושא אשה אחר מיתת אשה הראשונה, אשתו הראשונה מצטערת בקבר (חתון ח"ב יא). [יב] בת בהן לישראל, ובת תלמיד־חכם לעם־הארץ, אין זווגם עולה ופה: או אלמנה, או גרושה, או זרע אין לה, או קוברת, או קוברתו, או מביאתו לידי עניות ולידי גנות (נאוף ו). [יג] לפעמים על־ידי שדוכים שאינם הגונים זה לזה, אחר מהם מת (נאוף יד). [יד] אפלו זווג ראשון, מתהפך בתפלה (צדיק פה). [טו] עלי־ידי בקשת הרחמים, זוכה לעשות שדוכים טובים הגונים (רחמנות יא). [טז] עלי־ידי תפלה, יכול לשנות זווגו הנכרז בשמים (תפלה ח"ב י - עין לעיל צדיק פה).

"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריו" (בראשית כד, ח)

לג. ח"ב פז - פונת אלול, הם תקון לפגם־הברית. כי סוד פגנות אלול (שער היחודים פ"י): הוא "הנותן בים דרד" (ישעיה מג, טז), להאיר בחינת דר'ך, ב'ים' - ו'דר'ך' זה נפתח ב'חדש אלול. ועקר פגם־הברית הוא בבחינת דרד'ך הזה, כי היה צריך להאיר בחינת הרכ"ד אורות, בבחינת ים, בחינת

'אמונה'. והוא נטה מזה, ופגם בבחינת דרד'ך, בבחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו". כי 'אשה' נקראת דרד'ך' (קדושין ב). ויש דרד'ך' אחר, בחינת (משלי ל, ט): "דרד'ך אשה מנאפת".

והכלל: שעקר הפגם בבחינת דרד'ך, שלא האיר ה'דרד'ך' ב'ים'. ולפעמים מחמת זה הפגם יוכל לאבד זווגו - כי מאחר שנטה מזווגו, קשה לו למצא זווגו. ואפלו אם ימצא זווגו, תהיה לו מנגדת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, מחמת שנטה ממנה ולא האיר בה, מזה נתהוה שיש לה רצון אחר פגגדו. ואז: "לא זכה, פגגדו" (יבמות כג).

וב'חדש אלול, אז יכולין לתקן זה ולהאיר ה'דרד'ך' ב'ים'. - וכשמתקן זה, אזי מוצא זווגו, והיא אינה פגגדו, רק פרצונו.

ויש בזה סוד נפלא' - כי דע: שזה ה'סוד' של פונת אלול, שמשגלים לתקון־הברית, שעלי־ידיזה מוצאין הזוג - מסר אברהם לאליעזר עבדו, כששלחו לבקש הזוג של יצחק בנו. - כי עלי־ידי התקון הנ"ל, חזר ונעשה בה רצון אליו.

וזה שאמר לאליעזר (בראשית כד, ח): "ואם לא תאבה האשה ללכת אחריו". ראה והבט נפלאות תורתנו: כי הראשי תבות הם אותיות 'אלול'. וכאמצע הם תבות: "תאבה האשה" - כי עלי־ידי בחינת 'אלול', הינו סוד פגנות אלול, עלי־ידיזה "תאבה האשה" - כי עלי־ידיזה נעשה בה רצון אליו כנ"ל.

נמצא: שבאלו התבות בעצמן שדבר אברהם עם אליעזר מענין החשש שמא לא תרצה לילך אחריו, דהינו מה שאמר לו: "ואם לא תאבה האשה ללכת אחריו" - באלו התבות עצמן גלה לו סוד התקון לזה, דהינו: סוד אלול, המרמז בראשי־התבות - שעלי־ידיזה "תאבה האשה".

"ואברך את ה' אלקי אדני אברהם, אשר הנחני בדרד'ך אמת וגו'. ויאמרו: מה יצא הדבר" (בראשית כד, מחג)

לד. ח"ב ב, ד - כשזוכין לבחינת 'תודה הלכה' - נתגלה 'אור האמת' ומאיר בה'דבור'. כי מתחלה כשהדמים שוטפין על הלב, הוא בחינת פגם־האמת וכו', אבל אחר־כך כשיוצאין מהצרה, שזה בחינת 'תודה הלכה', אזי מאיר האמת, ומשלים הדבור - כי עקר 'שלמות הדבור', עלי־ידי ה'אמת', שמאיר בה'דבור' עלי־ידי 'שלשה שמות', בבחינת (תהלים ג, א): "אל־אלקים ה' דבר". כי אלו 'שלשה שמות' הם 'מקור האמת', ועלי־ידיהם מאיר ה'אמת' בה'דבור', דהינו ב'דבוע הדבור', הינו בחינת 'ארבעה חלקי הדבור'. א) דבור של צדקה. ב) דבור של תשובה. ג) דבור של עשירות. ד) דבור של מלכות.

ושלשה שמות הנ"ל, הם בחינת: א) תפלה. ב) תודה. ג) שדוכים וזווגים. א) "אל" זה בחינת 'תפלה' וכו'. ב) "אלקים" זה בחינת 'תודה' וכו'. ג) "ה'" זה בחינת 'שדוכים', בבחינת (בראשית כד, ט): "מה יצא הדבר", בחינת (משלי יט, יד): "ומה אשה משפלת". והוא בחינת 'אמת', בבחינת (בראשית שם, מח): "אשר הנחני בדרד'ך אמת".

ועל-ידי-זה נש'לם ה'דבור' - פי "עשרה קבין שיחה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים, ואחד כל העולם פלו" (קדושין מט:). וכל זמן שאין התקשרות, אין להדבור שלמות. אבל בשנתקשרין, נתחברים ונשלמים חלקי הדבור.

"ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב" (בראשית כד, טג) - "יצחק תקן תפלת מנחה, שנאמר: ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, ואין שיחה אלא תפלה וכו'" (ברכות כו: בראשית רבה סח, ט)

לח. ה"א, י ג - "אברהם קראו הר, ויצחק קראו שדה" (פסחים פח:). ו'שדה' הוא יותר משג ונצרך להעולם מ'הר'.

לו. ה"א מט, ז - "ועשירית האיפה סלת למנחה" וכו'. (במדבר כח, ה) - כשרוצין להמשיך 'קדשה' לתוך מלכות, כדי להעלות אותה, צריך לחבר שני בתים להיות אחד, 'ביתא עלאה' ו'ביתא תתאה'. 'ביתא עלאה' נקרא 'סלת למנחה'. 'מנחה' זה בחינת 'דינים', בחינת (ברכות כו:): "יצחק תקן תפלת מנחה". 'סלת' לשון (תהלים קיט, קיח): "סלית כל שונים מהקיד" [סלית פרוש: רמסת (רשי ומצודות)] - ש'ביתא עלאה' ממתיק ומשבר הדינים (עין בפנים).

לז. ח"ב א, יא - חובת כל העשבים וכל 'שיח השדה' (בראשית ב, ה), כשאדם עומד להתפלל, שאז הוא בבחינת "דבר ה'" (תהלים לג, ו), שהוא שרשם העליון, אזי מחזירין כחם לתוך התפלה, שהוא שרשם העליון.

וכשאדם מתפלל על איזה חולאת, אזי אותן העשבים שיש להם כח לרפאות אותו החולאת, מחיבים להתזיר כחם לתוך התפלה, שהיא שרשם, בחינת "דבר ה'". וזה בחינת (בראשית כד, טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה" - שתפלתו היתה עם "שיח השדה" - שכל "שיח השדה" חזרו כחם ונתנו אותם בתוך תפלתו, שהיא שרשם.

ובשביל זה נקרא 'משיח' - כי הוא יונק ומקבל מ"שיח השדה", דהינו כל ה'ריחות' שבאים בתוך התפלה, שהיא בחינת 'חטם', בחינת (ישעיה מז, ט): "ותהלתי אחטם לך" - ומשיח מקבל כל התפלות, כי הוא בחינת 'חטם', בבחינת (איכה ד, ט): "רוח אפינו משיח ה'".

לח. ח"ב א, יד - 'שופר', הוא בחינת "שיח השדה" (בראשית ב, ה) שהוזרין כחם לתוך התפלה, בבחינת (שם כד, טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה". וזה בחינת 'שופר', בבחינת (יהושע ו, ה): "במשך בקרן היובל" - ראשייתבות: "ויצא יצחק לשוח בשדה".

לט. ח"ב יא - דע: כשהאדם מתפלל בשדה, אזי כל העשבים בלם, באין בתוך התפלה, ומסיעין לו ונותנין לו כח בתפלתו. וזה בחינת "שנקראת ה'תפלה' שיחה" (ברכות כו:), בחינת (בראשית ב, ה): "שיח השדה" - שכל 'שיח השדה' נותנין כח וסיוע בתפלתו. - וזה בחינת (שם כד, טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה" - שתפלתו היתה עם סיוע וכח השדה. - וזה 'יבול' ראשייתבות: "ויצא יצחק לשוח בשדה" - שכל 'יבול השדה' התפללו עמו.

מ. התורה 'רב לכם' בהוספות מכתבי-יד רבנו ז"ל (נדפס בסוף הספר) - כשה'אמונה' בשלמותה, אזי נשפעים ממנה

כל ההשפעות והברכות, כמו שכתוב (משלי כח, ט): "איש אמונה רב ברכות". וגם-כן נקרא 'שדה' - פי כמו ה'שדה' שגדלה בה כל התבואות, ונלקטין בה כל הפרות, פן על-ידי ה'אמונה' הזאת כל הטוב. אבל כשנופל מה'אמונה', ובא לידי 'כפירה' - נקרא 'מחריבי-ירושלים' - פי 'ירושלים' נקרא 'אמונה' וכו' - וכל הדינין שורין עליו.

וזהו (בראשית כד, טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב". 'יצחק' הוא בחינת 'דין' - הינו: אימתי דינין שורין באותה בחינה הנקרא "שדה"? - "לפנות ערב", דהינו: כשמ'ערב' ה'אמונה' ובא ל'כפירה' - אז הוא נקרא 'מחריבי-ירושלים'.

ובמה יוכל לתקן זאת? - על-ידי 'בינה', 'התבוננות' בגדלות הבורא יתברך וכו', אזי נופל עליו היראה ופחד משמו הגדול יתברך, ואז נתרבה ונתרבה ה'אמונה'. - ואז נעשה מ'מחריבי-ירושלים', 'בנין-ירושלים' וכו'.

מא. שיחות הר"ן קמד - כשבא מ'לעמבערג', והיה עדין החולאת שלו, דהינו ההוסט [שעול, שחפת] מתגבר עליו. ואז היה נוסע כמעט בכל יום לטייל סמוך לעיר לרפואה, ושאר פונות נוראות שהיה לו בזה. - ושמענו מפיו-הקדוש אז בדרך הטיול, כמה תורות וכמה שיחות וספורים נפלאים ונוראים.

גם המאמר המתחיל: "דע כשאחד מתפלל בשדה", הנאמר על פסוק (בראשית כד, טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה" וכו' (בלקושי תנינא סימן יא), נאמר גם-כן אז בעת שנסענו עמו לטייל. ועמדנו בשדה אחד, וירדנו מהעגלה, והוא היה עדין יושב על העגלה, ועמדנו סביבו. בתוך-כך הגיע שעת המנחה, והיינו רוצים להתפלל שם. אז אמר התורה הנ"ל. והענין שם: "שכשמתפללין בשדה, אזי כל העשבים וכו', נכנסין לתוך התפלה" וכו'.

ואמר אחר-כך: שכמו שאנחנו עומדים סביבו, הוא רואה כל העשבים: "איה כל עשב ועשב דוחק עצמו לכל אחד ואחד מהעומדים שם, כדי לעלות ולכנס בתוך תפלתו" (כפי המבאר בתורה הנ"ל).

מב. שיחות הר"ן צח; חיי מוהר"ן עב - 'הרף' היא בחינת 'עבור', ו'קנין' הוא בחינת 'לדה'. ש'הרף' כל העשבים וכל הצמחים בלם מתים, וכשבא הקיץ בלם נתעוררים וחיים, ואז טוב ויפה מאד פשיוצאים לשוח בשדה - "שיחה, זו תפלה" (ברכות כו:). ותחינה ותשוקה ונענועים להשם-יתברך. ואז כל שיח ושיח השדה המתחילים לחיות ולצמח אז, כלם נכנסים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו.

מג. עלים לתרופה, יום ה' ויקרא תקצ"ז - וזמן המנחה הגיע. מי יתן שנזכה לקים הפסוק (בראשית כד, טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה" - לפרש שיחתנו בכל יום, עד שנזכה לבוא לתוך שמחה.

"ויקה את רבקה ותהי לו לאשה" (בראשית כד, טז)

מד. חיי מוהר"ן תקסג; לקוטי הלכות, בשרי-בב"ב, ו - שמעתי מרבנו ז"ל: שבימי 'אברהם אבינו', היתה ה'שכינה'

נקראת בשם 'שְׁרָה'. ובימי 'יצחק', בשם 'רבקה'. ובימי 'יעקב', בשם 'רחל ולאה'. וכן מובא ב'זוהר הקדוש' מעין זה (נורא קיב. בלק קפז. - מובא בספר 'שערי אורה', שער ח).

"וַיִּקְרְבוּ אֹתוֹ יִצְחָק וַיִּשְׁמְעָאֵל בְּנָיו" (בראשית כה, ט)
"וַיִּשְׁמְעָאֵל עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה בְּחַיֵּי אָבִיו, שְׁנֵאמַר:
'וַיִּקְרְבוּ אֹתוֹ יִצְחָק וַיִּשְׁמְעָאֵל בְּנָיו'" (רש"י; בבא-בבא טז):

מה. ה"א ל, ו - 'ישמעאל' הוא בחינת "בן שאינו יודע לשאל" (בהגדה של פסח). כי "ישמעאל עשה תשובה" (בבא-בבא טז) - ועקר ה'תשובה' היא בבחינת 'שאינו יודע לשאל', היינו: לעשות תשובה ולשאל פפרה מהשם

יתברך על 'שאינם ידועים' - שזה עקר התשובה, בבחינת (תהלים סט, ה): **"אֲשֶׁר לֹא גִזְלָתִי אֶז אֲשִׁיב"**.

מו. חיי מוהר"ן שצה - והיה אברהם אבינו עוסק בזה הרבה, לנלות האמונה הקדושה בעולם. והיה מחבר ספרים הרבה מאד על זה, אלפים ספרים. והיו לו בנים הרבה. ומסתמא מאחר שהיו בניו, היו כלם הולכים בדרך הישר, כי אפלו "ישמעאל עשה תשובה" (בבא-בבא טז). אך אחר כך פשרצה 'אברהם אבינו' להשאיר ספריו וחכמתו בעולם, היה חוקר ומתבונן בעצמו: "למי מבניו יניח ספריו וחכמתו"?! - עד שנסבם אצלו: "להניח הכל ליצחק אבינו"! - ומסר לו הכל.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת חיי שרה

תפלות בענין: ואברהם זמן בא בימים | זוגים ושידוכים | ויצא יצחק לשוח בשדה

על מלכות שמים באהבה באמת בכל עת ובכל רגע. ולהאריך ימינו ושנותינו עלידי יראת השם באמת, להוסיף קדשה וטהרה, בכל שעה ושעה, ובכל יום ויום, ובכל שבוע ושבוע, ובכל חדש וחדש, ובכל שנה ושנה.

עד שנזכה לאריכות ימים ושנים אמתיים, לזקנה ושיבה טובה דקדשה. ולא נאבד יום אחד, ולא שעה אחת, מפל ימינו לעולם. באפן שנזכה בעת אשר תאספנו אליך בשלום, לבא ולעלות ולראות לפניך, עם כל ימינו ושנותינו, שיהיו כלם שלמים קדושים וטהורים, בתוספת קדשה על קדשה, ולא נבוש ולא נכלם לעולם ועד.

לקוטי תפלות ח"א קח
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א פד, 'פמה הארכת ימים' - לעיל אות ט)
"ואברהם זמן בא בימים" (בראשית כד, א)
לאחז במדתו של אברהם אבינו איש החסד, ולהיות 'ותרן' במזון, ולגמל חסד, ולהאריך ימינו בקדשה גדולה, ולזכות ל'טוב הגנוז' שבכל יום

רבוננו של עולם, רחם עלי למען שמה, ועזרני והושיעני, שאזכה להאריך את ימי בקדשה ובטהרה גדולה. שאזכה לקדש את מחשבתי בקדשה גדולה. ותזכני לאחז במדתו של אברהם אבינו איש החסד, שאזכה להיות 'ותרן' במזוני, ולעשות טוב וחסד באמת, עם כל מי שצריכין להטיב עמהם ולגמל להם חסד כפי רצונך הטוב באמת.

ותצילני מקפדות וקמוץ, שהם מבלבלין את הדעת והמוח מאד, ולא אהיה קפדן וקמצן בכל,

לקוטי תפלות ח"א ס
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, 'פתח רבי שמעון' - לעיל אות ח)
"ואברהם זמן בא בימים" (בראשית כד, א)
שנזכה לאריכות ימים ושנים דקדשה, ולהרחיב ולהגדיל ימינו, ולהוסיף בכל פעם תוספות קדשה יתרה

רבוננו של עולם, א"ל גדול ונורא, קדוש אתה ונורא שמה. חוס וחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותשפיע ותמשיך עלי יראתך הקדושה, שאזכה להתירא ולפחוד ולרעד ממך תמיד באמת, בפחד וברעד נמליכך עלינו, ונזכה להרגיש יראתך הקדושה, בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו. ותהיה יראתך על פנינו, לבלתי נחטא שום חטא ועון כלל, לא בשוגג ולא במזיד, מעתה ועד עולם.

ויראת השם תהיה חופפת עלינו תמיד באמת ובאמונה שלמה, עד שנזכה עלידי יראת השם, להאריך ולהגדיל ימינו, להוסיף בכל יום ובכל עת ובכל שעה, תוספות קדשה יתרה. ויהיו נתרחבין ונתארכין ונתגדלין כל ימינו בכל פעם יותר ויותר, בתוספת קדשה, בכל יום ובכל עת ובכל שעה, עד שנזכה לאריכות ימים ושנים דקדשה באמת פרצונך הטוב.

ולא נבלה ימינו להבל חסוֹשִׁלוֹם. רק נזכה לשמר את כל ימינו, ושעותינו, ועתותינו, ורגעינו, להוסיף בכל פעם תוספות קדשה מרבה, עלידי יראת השם. ויקים בנו מקרא שכתוב: "יראת ה' תוסיף ימים".

ותן לנו כח וגבורה, בכל יום ויום, ובכל רגע ורגע, ובכל שעה ושעה, ובכל עת ועת, שנזכה תמיד לדחות ולגרש ולבטל יצרנוֹהֹרֵע מקרבנו, ולקבל עלינו

יוסיפו לך". ונאמר: "כי בי ירבו ימיה ויוסיפו לך שנות חיים". ונאמר: "ארץ ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד. דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר". יהיו לרצון אמרייפי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי. אמן.

לקוטי תפלות על זוגים ושבועות

לקוטי תפלות ח"א ט

(על-פי לקוטי מוה"ר ח"א ט, 'תהמת יבסימו' - לעיל אות יג)

שכל אחד ימצא מהרה, זוגו הראוי לו מן השמים באמת, כפי שרשי הנשמות

ותעזר לכל עמך בית ישראל, ולכל יוצאי חלצינו, לכל מי שצריך למצא זוגו, שתזמין לו זוגו ההגון לו מן השמים, ולא יתחלפו הזוגים חסיושלום בעונותינו. רק תעזר לכל בני עמך ישראל, שכל אחד ימצא מהרה, זוגו הראוי לו מן השמים באמת, כפי שרשי הנשמות.

לקוטי תפלות ח"ב ב

(על-פי לקוטי מוה"ר ח"ב ב, 'מי חנכה' - לעיל אות לד)

שנזכה להמשיך 'הארת האמת', ויאיר בהדבור - וכל אחד ימצא זוגו ההגון לו מן השמים, ונזכה לעשות שבועות טובים והגונים באמת

ובכן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובהסדיך האמתיים, ותעזרנו ותושיענו, שנזכה להמשיך 'הארת האמת', ויאיר האמת בהדבור, וישלים את הדבור הקדוש, ותשמרנו ותצילנו, שלא יצא שום דבר שקר מפינו כלל אפלו בטעות, רק כל דבורינו יהיו דבורי אמת תמיד לעולם ועד, ותזכרנו להמשיך הארת שלשה קווי האמת שהם: 'תפלה, ותורה, ושבועות' הגונים".

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותזמין לבנינו ולבנותינו זוגים ההגון להם מן השמים, ולא יתחלפו הזוגים חלילה בעונותינו, רק כל אחד יזכה למצא זוגו ההגון לו מן השמים, (ובפרט לפלוני בן פלוני), ותנחנו בדרך האמת תמיד, ונזכה לעשות שבועות טובים והגונים באמת כרצונך הטוב, כמו שכתוב: "ומה' אשה משפלת".

רק אזכה להיות איש טוב, איש חסד, ותדן בממוני, כרצונך הטוב, עד שאזכה להכלל בסטרא דימינא בקדשה גדולה, במדתו של אברהם אבינו איש החסד.

ועל ידי זה תזכיר, שיהיה שכלי ומחי הורא כפספא, שיהיה מחי זך וצח וצלול.

ואזכה להאריך את ימי בקדשה גדולה, שאזכה להגות ולחשב בתורתך בכליעת ובכל שעה בקדשה גדולה. ולא אניה את מחשבותי לחשב שום מחשבה היצונה וזרה כלל. ותעזרני ותושיעני בישועתך הגדולה בכל יום ויום, לגרש ולסלק ולבטל מהרה ממחשבותי, כל הנחשים ועקרבים, שהם כל מיני בלבלולים ומחשבות זרות, המסבבין את המח בכל יום. ואזכה לשבר את כל הגדרים והמחיצות ברזל, והמסכים המבדילין וחוצצין, לפני טוב הגנוז שבכל יום ויום, ואינם מניחים לבנם אליו את מי שאינו הגון וראוי אליו.

מלא רחמים, רחם עלי, ולא תעשה לי כחטאי, ולא תגמל לי בעונותי, רק תעשה עמי כחסדך וכנפלאותיך אשר אתה מרבה להטיב. ותגמלני חסדים טובים, ותגדל חסדך עלי בכליעת ובכל יום ויום. ותושיעני ברחמיך בחסדים חדשים ונפלאים, באפן שגם אנכי אזכה להטוב הגנוז שבכל יום, ולא יהיה כח להרע שלי, להצץ ולהפסיק חסיושלום, בפני הטוב הגנוז שבכל יום.

רק תתן לי כח והתחזקות והתאמצות בלבי ומחשבותי, שאזכה להתחזק בכל יום ויום, לחשב מחשבות ולהגות בתורתך הקדושה, במחשבה חזקה ונכונה, בהתגברות גדול בכל עז ותעצומות, ובהשתוקקות נמרץ אל הטוב האמתי באמת, ולא אניה לשום מחשבה זרה וחיצונה, ולשום בלבלול הדעת, לבנם במחשבותי, ולבלבל אותי חסיושלום. רק אהיה חזק בדעתי, ולאחז את מחשבותי, לחשב בכל יום ובכליעת בתורתך הקדושה.

עד שיעוררו רחמיך האמתיים עלי, ותצוה לפתח לי שערי החכמה והשכל, עד שיתגלו לי מאתך הדושין אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום, מהטוב הגנוז שבאותו היום, ועל ידי זה אזכה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם.

ואזכה על ידי זה, שיהיה כל יום ויום מימי חיי, ארוך וגדול באמת בקדשה ובטהרה גדולה, על ידי החדושין דאורייתא האמתיים שתחנני בכל יום ויום מהטוב הגנוז שבאותו היום, עד שאזכה לאריכת ימים ושנים באמת, להיות חיים ארוכים, חיים טובים, חיים אמתיים, בקדשה ובטהרה גדולה, בעלמא דין ובעלמא דאתי, לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בי מקרא שכתוב: "ארץ ימים אשביעהו ואראהו בישועתי". ונאמר: "כי ארץ ימים ושנות חיים ושלוש בישועתי".

☪ לקוטי תפלות ח"ב מד ☪

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב פז, 'פונות אלול הם תקוה-הברית' - לעיל אות לג)
"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך" (בראשית כד, ח)
 שנופה על ידי 'פונות-אלול', ל'תקוה-הברית' בשלמות -
 ושיזכו כל אחד למצא זיווג מהרה, זיווגם ההגון מן השמים,
 ולא תהיה מנגדת כנגדו כלל, רק תהפך רצונה לרצון בעלה

רבונו של עולם, מלא רחמים, אתה גלית לנו על-ידי
 חכמיך הקדושים: שהעקר הוא 'תקוה הברית',
 כי זה עקר הנסיון והמתקלא של כל אדם בעולם-הזה,
 ורק בשביל זה בא האדם לעולם-הזה, כדי שיתנסה
 בנסיון זה, פי 'שמירת הברית' הוא יסוד הכל.

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי,
 שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה
 לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית
 עלינו לכונן 'פונות אלול' בשביל 'תקוה הברית', 'פי
 בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי', ואיני יודע הדרך
 כלל לכונן פונות.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינה פשוטה
 לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן
 כל התקוני הנמשכין על-ידי היהודים והפונות של
 אלול, באפן שנופה מהרה ל'תקוה הברית' בשלמות.

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה
 זאת הרבה, אהי-על-פי שלא יספיקו כל יריעות
 שבעולם, לבאר אפס קצה, מהתחנות ובקשות ונדוים
 והפצרות ופיוסים ותפלות, שאני צריך להתפלל בענין
 זה על העבר ועל ההווה ועל העתיד, אך מה אעשה פי
 דברי נסתתמין.

אבל על זה באתי לפניך אדון כל, חומל דלים, טוב
 ומטיב לרעים ולטובים, שתרחם על כל עמך
 ישראל שקשה להם למצא זיווגם, ואפלו בשמוצאים
 היא מנגדת אליו, ואין לה רצון אליו, ואין שלום בביתם
 רחמנא-לצלן (ובפרט על פלוני בן פלוני שיש לו יסורים אלו), רחם עליו,
 ועל כל זרע עמך בית ישראל, בכח וזכות הצדיקים
 האמתיים העוסקים בתקוננו תמיד, אשר שמרו את
 הברית-קדש בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו,
 רחם עליהם למענם, ותשים שלום בביתם.

ותעזר להם ותושיעם, שיזכו כל אחד ואחד למצא
 זיווג מהרה, זיווגם ההגון להם מן השמים
 באמת, ולא תהיה מנגדת כנגדו כלל, רק תהפך רצונה
 לרצון בעלה, ולא יהיה ביניהם שום שנאה ושום שנוי
 רצון כלל, וידורו באהבה ואהבה ורעות בשלום ושלום
 באמת כרצונה הטוב.

מלא רחמים, חוס וחמל ורחם עליהם, למענה,
 ולמען צדיקיך האמתיים, ואל תעשה להם
 פחטיהם, ולא תגמל עליהם פעונותיהם, רק תתנהג

עמהם ברחמיך לפני משורת הדין, כאשר אתה
 מתנהג עם כל בריותיך ברחמים וחסדים גדולים תמיד.

ובזכות 'אברהם אבינו' עליו-השלום, שרמז הסוד
 הזה של 'פונות אלול', בעת ששלח את
 אליעזר עבדו לבקש הזוג של יצחק בנו, ובזכות
 הצדיקים שגלו הסוד הנורא הזה, תגן עליהם ועלינו
 ועל זרענו, ותרחם על כל ישראל עמך, ותשים שלום
 בין כל ישראל, ובפרט בין איש לאשתו (ובפרט נכו).

ותעזר לכל ישראל הצריכים למצא זיווגם, שיזכה כל
 אחד למצא זיווג באמת מהרה, ותהיה
 כרצונו, ולא תהיה מנגדת כנגדו כלל, רק תהפוך רצונה
 אליו בשלום ואהבה באמת, בלי ערמה ומרמה, ובלי
 שום שנאה ושנוי רצון בלב כלל, ויתנהגו בקדושה
 ובטהרה, ויצאו מהם דורות רבים, בנים ובנות חיים
 וקיימים, עושי רצונך באמת, ויעסקו בתורתך ועבודתך
 באמת כל ימיהם לעולם, ויגלו ויפרסמו ויודיעו
 אלקותך וממשלתך בעולם, כמו שכתוב: "דור לדור
 ישבח מעשיך וגבורתיך יגידו".

☪ לקוטי תפלות ח"ב מה ☪

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב פט, 'הדעת משדך כל השדוכים' - לעיל אות יח)

"הדעת משדך כל השדוכים"

שנופה למצא הצדיק-האמת ה'בעל-דעת', ולשמע תורה
 מפיו - ולזכות על ידי-זה למצא זיווגים הגונים מן השמים

אל ברוך גדול דעה, זכנו ברחמיך הרבים, וגלה לנו
 בחסדיך העצומים, את הצדיק-האמת שהוא
 'בעל-דעת' גדול. זכנו למצא אותו, ולהתקרב אליו
 באמת, ולשמע תורה מפיו-הקדוש, ורחם על כל
 ישראל אשר קשה להם למצא זיווגם (ובפרט על פלוני בן
 פלוני), ועזר להם, והושיעה להם מהרה, שיזכו כל אחד
 ואחד למצא זיווג האמתי ההגון לו מן השמים, חיש קל
 מהרה, בלי שום עכוב, ובלי שום צער ויסורים כלל.

כי אין אתנו יודע עד מה, שום עצה ותחבולה, איך
 לבקש הזיווג לכל-אחד. פי אתה יודע כמה קשה
 לאדם למצא זיווג האמתי, פי כל הזיווגים הם שני
 הפכים, ובפרט פי לפעמים הם בהפך גדול מאד, אשר
 קשה לזווג בקריעת יסוּף, ואי-אפשר להברם ולזווגם,
 כ"אם על-ידי הדעת האמתי, המשדך כל השדוכים.
 על-כן צריכים לשמע תורה מפי הבר-דעת האמתי
 שהוא מחדש הדושים נפלאים בתורה, ומחבר ומיוחד
 אתון ברבין ואתון זעירין, ומקשר ומשדך דברי תורה
 ממקום למקום, אשר על-ידו נגמרים כל השדוכים
 שבעולם, בסוד: "פי שפתי כ"הן ישמרו דעת ו'תורה
 יבקשו מפיהו", ראשי-תבות 'שידוך'.

אבל פעונותינו-הרבים נעלם מאתנו, ולא נדע איך
 למצא את הבעל-דעת הקדוש הזה, ולשמע

זווגם ההגון להם מן השמים.

ויזכה כל אחד להתעורר אליך בשעת ההתקשרות, לזכר בהתכלית והסוף, בשעת שבירת פלי-חרס בעת התנאים, שיזכר על ידייזה בשער החרסית שהיה בירושלים, שהוא פתחה של גיהנם, למען לא יבגד באשתו הפשרה, ויזהר מלגרשה אפלו אם יש לו יסורים ממנה חסיושלום, כי יזכר בעונש המר של גיהנם שינצל ממנו על ידייזה, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה: "שמי שיש לו אשה רעה, אינו רואה פני גיהנם, וצריך לקבל באהבה". יהיו לרצון אמרייפי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי."

לקוטי תפלות ח"ב יא

(על פי לקוטי מוה"רן ח"ב יא, ויצא יצחק לשוח בשדה - לעיל אות ט)

"ויצא יצחק לשוח בשדה"

שנוכה לצאת לשדה בין אילנות ועשבים ולהתבודד שם - וכל הצמחים יתעוררו לקראתנו, ויכללו בתוך תפלתנו

"לכה דודי נצא השדה, נלינה בכפרים. נשפיקה לכרמים, נראה אם פרחה הגפן, פתח הסמדר, הנצו הרמונים, שם אתן את דודי לך". רבנו של עולם, זכני להרבות בהתבודדות תמיד. ואזכה להיות רגיל לצאת בכל יום לשדה, בין אילנות ועשבים וכל שיח השדה, ושם אזכה להתבודד ולהרבות בשיחה זו תפלה, ביני לבין קוני, לשוח שם כל אשר עם לבבי. וכל שיח השדה, וכל העשבים והאילנות, וכל הצמחים, כלם יתעוררו לקראתי, ויעלו ויתנו כחם וחיותם, לתוך דברי שיחתי ותפילתי, עד שתהיה תפילתי ושיחתי נשלמת בתכלית השלמות על ידי כל שיח השדה, שיכללו כלם עם כל כחותם וחיותם ורוחניותם עד שרשם העליון, כלם יכללו בתוך תפילתי.

ועל ידייזה אזכה לפתח את לבי, להרבות בתפלה ותחנונים ובשיחה קדושה, לפניך מלא רחמים רבים, ולפניך אשפך כל שיחי, עד שאזכה לשפך לבי כמים נוכח פניך ה'. ואשא אליך כפי, על נפשי ונפש עוללי וטפי.

הדפסת הגליון נתנדב ע"י ידידנו החשובים:

הרה"ח ר' יוסף דייטש הי"ו

- לרגל שמחת הולדת בנו -

שיזכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים

השלום זכר יתקיים בעז"ה בביהכנ"ס "אור הנחל"

רחוב ר' יהודה הנשיא - רמת בית שמש ב'

הבה"ח נתן נדב בן אורלי הי"ו

- שיזכה לזיווג הגון בקרוב -

ולדורי דורות יראים ושלמים עוסקים בתורה

ובמצוות מקושרים לצדיקים אמתיים

תורה מפיו, ועתה מאין יבא עזרנו. על כן עינינו תלויות אליך לבד מלא רחמים, יושב ומזוג זווגים, שתחמל על כל עמך ישראל הצריכים למצא זווגם, (ובפרט וכו'), ותשלח לכל אחד מהרה זווגו ההגון לו מן השמים באמת, ותהיה פרצונו, ותהיה לו לעזר ולהועיל, ויקים בו ובכל הצריכים למצא זווגם, "מצא אשה מצא טוב, ויפק רצון מה"

אדון יחיד, מלא רחמים, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, המנהג עולמו בהסד ובדיותו ברחמים, חוס ורחם וחמל על ימי הנעורים של נערי עמך בית ישראל, והודיענו נא את דרכיך, איך נזכה לדעת למצא זווגם האמתי של כל התלויים בנו.

זכנו ועזרנו, שפכה זכות הצדיקים הגדולים האמתיים שהם הדעת הקדוש של כל העולמות, אשר המשיכו ונלו דעת גדול ונפלא באמת גם בעולם הזה, בכחם וזכותם נזכה מהרה, למצא בתי זווגם של כל אחד ואחד מעמך בית ישראל, ונזכה להשיאם מהרה למזל טוב לחיים טובים ארמים ולשלום, ותהיה פרצונו, ולא תהיה מנגדת אליו כלל חסיושלום, רק ידורו באהבה ושלום בקדשה ובטהרה פרצונה באמת.

ויזכו כל עמך בית ישראל, לשמר את הברית קדש, בקדשה גדולה באמת, אשר כל התורה פלה תלויה בזה, והוא עקר הנסיון והבחירה של כל אדם בזה העולם, כאשר גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים. ויזכה כל אחד ואחד להוליד מאשתו בנים ובנות דורות ודורי דורות עד עולם, וכלם יהיו חיים וקיימים לעבודתך ולקראתך לארך ימים ושנים טובים, ויפירו וידעו אותך ואת גדלת צדיקיך האמתיים אשר בהם בחרת, ויתגלה להם הדעת הקדוש שהשאירו כל הצדיקים בזה העולם.

רבנו של עולם, לא כחטאינו עשית לנו, ולא כעונותינו גמלת עלינו. גם עתה חוס וחמל עלינו ושמע תפלתנו, והסתר פניך מחטאינו, וכל עונותינו מחה, ואל תביט על מעשינו, רק תביט על זכות הצדיקים האמתיים שאנו סומכים עליהם בכל עת, אשר מימי דעתיהם הקדוש אנו שותין, ומפיהם אנו חיון עד היום הזה, ועל ידייזה יזכה כל אחד מישראל למצא זווגו האמתי מהרה.

לקוטי תפלות ח"ב מז

(על פי לקוטי מוה"רן ח"ב צ, טעם שבירת פלי-חרס - לעיל אות ט)

שנוכה להתעורר בשעת ההתקשרות השדוכים, בשעת שבירת פלי-חרס בעת התנאים - לזכר בהתכלית והסוף

ובכן תרחם על כל עמך בית ישראל הצריכים למצא זווגם, שיזכו למצא זווגם מהרה, זווגם האמתי,